

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimæ Sanctissimæ Virginis Mariæ Matris Dei

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1726

VD18 80217915

Artic. IV. Quænam fuerint occupationes sanctissimæ Virginis, portantis
Jesum in castissimo utero suo.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45581

in partem veniant beneficijs ſalu-
tis ?

An videre tandem vis, quómo-
do divinus hic Infans, quem MA-
RIA in Virgineo ſuo portat utero,
poſſideat in pace omnes infinitos
theſauros bonorum Creatoris &
creaturarum; verum eſt, ipſum
hos poſſidere in totâ ſua plenitu-
dine; ſi enim per impoſſibile de-
ſtitueretur alicujus boni genere,
non eſſet Deus: *Gloria & divitia
in domo ejus*: Omnis infinita Pa-
tris ſui gloria, omnésque immen-
ſæ creaturarum ſuarum divitiæ u-
niuntur & conveniunt in domo ip-
ſius, & MARIA, quæ magnifica
hæc domus eſt, earundem eſt de-
poſitaria.

Verum ſi poſſideat illas, eccur
hoc nomine cuncta vitæ ſuæ im-
pendit momenta, & cuncta mor-
tis ſuæ toleravit tormenta? Non,

ut acquireret illas pro ſe ipſo, cum ad acqui-
rendū pro-
pria ſua boni-
tate
harum abſolutus ſit Dominus; ſed
ut acquireret illas pro nobis; imò,
ut verum dicam, non, ut acquire-
ret pro nobis illas, ſiquidem illas
omnes jam acquiſivit jure Nativi-
tatis ſuæ, ſed ſolum ad obſtrin-
gendum nos, ut illarum adire
vellemus poſſeſſionem. O bone
Deus! an poſſibile ſit, tantum la-
boris impendendum fuiſſe Deo,
tantum collocandum operæ, tam-
que potentia adhibenda remedia,
ut obligaret nos, quatenus velle-
mus eſſe beati, & his omnibus cir-
cumſpectis, non potuiſſe id obti-
nere à nobis! Taceamus de ſuper-
ponderemus id totâ vitâ noſtrâ,
& ſi ſerid ac maturè id perpende-
rimus, impoſſibile erit, quin ex
eo concutiendi ſimus ter-
rore.

ARGUMENTUM.

*Quenam fuerint occupationes Sanctiſſimæ Vir-
ginis, portantis Infantem JESUM in caſtiſſimo
utero ſuo.*

ARTICULUS IV.

Videbatur mihi, omnia huc-
uſque dicta non ſatiſfeciffe
ardentiſſimo, quo ex-
ſtuabam deſiderio cognoſcendi ali-
quid de cogitationibus & affecti-
bus, quibus occupari poterat San-
ctiſſima Virgo in mente ſua, dum
portabat in utero ſuo illum ipſum,

qui totam conſtituit occupationem
divini Patris ſui per omnem æterni-
tatem: Hæc ſuper re propoſui quæ-
ſtiones aliquas charitativo Comiti
ac Ductori meo, quibus urgebatur
ad manifeſtandum mihi pretioſa a-
nimæ ſuæ arcana, quæ credebam
retinere voluiſſe illum pro ſeipſo.

FFFF 2. Prima

Prima verba, quæ dixit mihi, sumam affecerunt me admiratione: Verum est, incipit, verum est, quod idem infinitorum gaudiorum fons fuerit totus simul in sinu Dei Patris, & in sinu Sanctissimæ Virginis, quodque ambo repleti fuerint dulcedine quâdam & gaudio divino, quibus plenè oblectabantur; nihilominus id intercedit discrimini; quod Deus Pater produciens Filium suum è propriâ suâ substantiâ divinâ, nullam faciat desuper reflexionem, nec illius recorderetur; quodque Sanctissima Virgo progignens eundem è propriâ suâ substantiâ humanâ Filium, absque intermissione versaverit id animo, semperque illius fuerit recordata.

Sanctissima Virgo absque intermissione reflexionem faciebat supra Filium suum Unigenitum, quod Deus Pater nunquam facit. Quomodo, dicebam ipsi, interpellando eum subaspere? quomodo dicis, quod Deus Pater produciens Filium suum Unigenitum, non fecerit desuper reflexionem, nec fuerit illius memor? An igitur nescit, quid faciat? Bona verba, quæso, reposuit mihi, malè id accipis; non enim, uti putas, hic defectus est, sed potius infinita quædam perfectio in Deo, se non reflectere, non recordari, nec memorem esse. Reflexio est secunda quædam cogitatio sese replicans supra primam; & hoc proprium non est nisi intellectibus creaturarum, quibus opus est pluribus cogitationibus, eodquod unica sola ipsi non sufficiat pro omnibus. Deus nun-

quam habuit nisi unicam solam simplicem cogitationem, quæ sufficiat pro omnibus: Recordatio & memoria ejusdem, non est nisi pro rebus præteritis, quas intellectus revocat ad se, ut illas sibi de novo reddat præsentem; verum nihil præteritum est, aut futurum Deo; omnia illi semper sunt præsentissima, potissimum Nativitas Unigeniti Filij sui, quæ nunquam incipit, & nunquam præterit; ipsa semper actualis est, semperque præsens; non datur de hac ullâ ipsius recordatio, velut de re præterita.

Non ita res agitur cum Sanctissima Virgine; reflectebat hæc se sæpius & revocabat in mentem eam, quam possidebat felicitatem, quod nempe Mater esset talis Filij; & quia ipsamet non capiebat omnem illius magnitudinem; Sicuti S. Augustinus velut certum tenet, dum inquit: *Audacter pronuntio, quod nec ipsa planè explicare poterat, quod sapere potuit*; Et quia cor ipsius gustare simul non poterat omnem ipsius dulcedinem, nec omnem illius sustinere oblectationem, hinc sæpius reducebat in animum idæam ipsius ac imaginem, ut nunquam non ipsius conservaret memoriam: Et in hoc consistebat ipsius perfectio, sicut illa Dei in eo consistit, quod nunquam se reflectat, nec unquam illius rei recorderetur.

O Deus! Quis imaginari sibi posset abundantiam divinarum consolationum.

solationum, quæ torrentis in morem ipsius obruebant animam; si ve defigeret oculos in præsentia, siue suas evibraret cogitationes in futura.

Magnam gaudium inactiffione Virginis, considerantis præteritum.

Si aspiciebat jamjam præteritum; Ecce igitur illum, quem cuncta sæcula tantis expetere suspirijs; cuius ut obtineretur copia, tanta lacrymarum effusa est copia in terris; qui congeminitis cælum resonare fecit gemitibus, qui corda innumera ardentissimis possidendi ipsum succendit desiderijs, quem tanti milliones desiderarunt hominum, quem expectarunt omnes; Et ego sola tam auspiciatam noctæ sum sortem, ut receperim in sinu meo ipsum, meque tam pretioso thesauro intuear locupletatam; Congaudete mecum, & congratulamini mihi: Venite cuncta Majorum nostrorum sæcula, participare ex meorum gaudiorum abundantia, congratulamini felicitati meæ.

Ecce igitur in sinu meo illum, quem possidet Pater æternus in sinu suo per omnem æternitatem; illum, à quo tantò repletur gaudio, ut sufficiat ad faciendum ipsum Deum infinità ratione beatum; illum, quem ita diligit, ut nunquam ipsum ulli dederit personæ, ad hoc, ut illius esset Filius, nulli in mundo Monarchæ, nulli in cælis Angelo, sed nec ipsi Spiritui Sancto, quamvis is divina sit persona. Tandem nulla unquam persona fuit & nulla unquam persona erit nisi

Pater æternus, & ego, quibus auspiciata accidit fors, ut dicere illis liceat: Hic est Filius meus Unigenitus; Et si Unigenitus hic Patris repleat ipsum omni gaudio, cujus est capax illius immensitas, eodem me quoque repletet, si cor mihi foret ejusdem cum ipsius corde capacitatis: Congaudete mecum, & congratulamini; Venite omnes Monarchæ hujus orbis, venite omnes filij Adæ, venite omnes à paradiso Angeli, venite in partem mei gaudij, & meæ congratulamini felicitati: Ecce aliquid ex eo, quòd dicere & sentire posset in corde suo revolvens animo præterita.

Si suos figebat oculos in id, quod præsens erat, constitutam se videns in actuali possessione totius thesauri, quem possidet Pater æternus, quòdque portaret in sinu suo eundem, quem in suo portabat ipse Filium: nonne quandam cum eo formare poterat Echum, repetendo eadem sua cum ipso verba, quæ dixit in Thaboræo vertice? Hic est Filius meus dilectus, in quo mihi bene complacui; nonne id ipsum dicere poterat illa: Hic est Filius meus dilectus, in quo mihi bene complacui? Affirmante ipso, cum prodigi Patre Filij: Fili mi, tu semper mecum es, & omnia mea tua sunt; nonne poterat ipsa eadem repetere verbà: Fili tu semper mecum es, & omnia mea tua sunt? Dicente Patre: Filius meus Unigenitus est mea splen-

Ingens gaudium B. Virginis, considerantis præsentia.

Matth. 3. v. 17.

Luc. 15. v. 31.

S. Katali nus lapet 88. gaudium

ad Hebræ:
L. V. 3.

dor gloriæ, ac mea figura substantiæ; Mater idem omnino dicebat: *Filius meus Unigenitus est mea splendor gloriæ, & mea figura substantiæ.* Si Pater dicebat: *Possidebo per ipsum omnem gloriam externam, qua Deo debetur à creaturis suis: ipse hujus causa erit immediata, & ego illius ero principium, eòquòd ipsi tribuam esse meum divinum: Mater idem omnino affirmabat: Procuremabo per ipsum omnem gloriam externam, qua reddetur Deo à creaturis suis; ipse illius est causa immediata, & ego ipse sum principium, eòquòd tribuam ipsi esse meum humanum.* Si Pater dicebat; *ipse est vita mea, & si per impossibile ipse non esset meus filius, non essem Deus;* ausculta Echum, quæ respondebat: *Ipsè est,* dicebat etiam Mater, *vita mea, & si ipse non esset meus Filius, non essem Mater Dei.* Et ex in verum est, quod Filius sit gaudium, gloriæ & pretiosissimus thesaurus Patris sui, & Matris suæ; quòdque, quantò plures hic Filius habet perfectiones, tantò majus afferat illis gaudium, & cum non dividant hoc inter se, sed ambo illud possideant totum integrum absque divisione; quid æstimandum sit de gaudio & perfectâ felicitate, quam Deus Pater & Sanctissima Virgo simul possident per Filium Unigenitum JESUM Christum, cujus perfectiones & gloriæ infinità ratione sunt infinitæ? Hoc est quòd nullus creatus

intellectus, nec hominum, nec Angelorum, imò nec Sanctissimæ Virginis ipsius comprehendere posset: *Audacter pronuntio, quòd nec ipsa planè explicare poterat, quòd capiebat.* Et hoc est Parum aliud ex eo, quòd aspectus presentiam ipsi poterat conferre.

Si tandem ipsa suas evibrabat cogitationes in futurum, aspiciat omnes amœnos fructus mysterij Incarnationis, quorum abundantia sufficeret ad replendum cœlum & terram, quorumque duratio excederet illam omnium sæculorum, & in ipsâ persisteret æternitate. Aspiciat ipsa veritatem salutationis sibi factæ à cognata suâ Elisabeth, & adimplerionem Vaticinij ipsius sibi dicentis: *Benedictus fructus ventris tui:* Tota hæc innumerabilis multitudo Sanctorum & Sanctarum, Patriarcharum & Prophetarum, Apostolorum, Martyrum, Confessorum, Virginum & Beatorum, qui cantabunt in æternum laudes Dei, inebriati torrente voluptatis domus ipsius; omnes hi sunt fructus ventris mei, dicebat ipsa, eòquòd ille, quem porto in sinu meo, produxerit ipsos.

O Deus! cum verum sit juxta Evangelium, quòd tantum sit gaudium in cœlo coram Angelis Dei super uno peccatore penitentiam agente, ut magis jubilent de eâ, quàm de innocentia nonaginta novem justorum, qui immunes sunt

Gaudium
sanctissima
Virginis
considerat
ris futuris.

Luc. 11. 49

sanctissima
Virgo nec
invitat ad
congratulan-
dum sibi

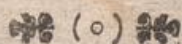
Luc. 11.

sunt à peccato : quid cenſendum eſt de gaudio, quæ ſuperabundabat cor Reginæ Angelorum, dum aſpicebat in ſpiritu tot millionum milliones peccatorum, qui converſuri ſe erant & aſperitiam exantlaturi poenitentiam omni tempore, & in eundem mundi locis per Filij ſui gratiam & potentiſſimam ſuam interceſſionem.

Cogita, quantum fuerit gaudium mulieris illius Evangelicæ, quando invenit drachmam illam deperditam, eodquod, cum ſola ſupportare illud non potuerit, convocare ſuas opus habuerit vicinas in ſubſidium ad illud ſupportandum: *Congratulamini mihi, quia inveni drachmam, quam perdideram*; Et exin judica, an imaginari tibi poſſis, quanta delibutum fuerit gaudio Cor Sanctiſſimæ Virginis, dum aſpicebat, quod omnes animæ filiorum Adæ, quarum quævis in ſpecie incomparabiliter pretioſior eſt omnibus mundi divitijs, poſtquam deperditæ fuerant per culpam primæ mulieris, iterum tam feliciter inventæ ſunt per magnam hanc lucernam cœli, quam productura erat in mundum, ut ex eo omnes expelleret tenebras, ſicut & per curam omni charitate plenam, quæ purgatura erat domum, omnèsque ex illa ejectione ſordes ac immunditias: *Accendit lucer-*

nam & everrit domum: dum intuebatur tot peccatores per gratiarum JESU Chriſti lumina, & potentem ſuam interceſſionem converſos, & velut totidem pretioſas margaritas denud inventas. O Deus! quantum ipſi fuit gaudium de quovis in particulari, & quanti abundantia divini ſolatij de omnibus ſimul?

Sanctiſſima Virgo intuebatur hæc omnia portans in puriſſimo utero ſuo Infantem JESUM; Et quocumque ſuos conſpiciebat oculos, in præteritum, vel præſens, vel futurum, argumentum inveniebat gaudij, cujus omnem magnitudinem comprehendere ne quidem poterant omnes in cœlo Angeli: Sed nos, qui gloriamur, honorare nos ipſam, eſſe nos ipſi devotos, ipſius nos ſectari gloriam; nos, qui ex parte cauſa ſumus ipſius gaudij, & quia ipſa promptiſſima ſemper eſt ad contribuendum efficaciter ſaluti noſtræ, non curemus, non promoveamus ea, quæ attingunt, quæ concernunt ipſam? An illi non congratulemur? Non applaudamus ipſius gloriæ & felicitati? Indies exſolvendæ ſunt à nobis Deo, decies centies millenæ grates, ut gratos exhibeamus nos cum illa ob tantas collatas ipſi magnificentias.

ARGU.